

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/49/2019
Identifikačné číslo spisu:	3716205316
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:3716205316.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. F., trvale bytom v N., X. P. XXX/X, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 1523/71, o 10.960,79 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 8C/163/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. septembra 2018 sp. zn. 27Co/149/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 27. septembra 2018 sp. zn. 27Co/149/2018 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 11. apríla 2018 č. k. 8C/163/2016-152 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody 10 960,79 € s 5,05 %-ným úrokom z omeškania ročne od 25. februára 2016 do zaplatenia a to do troch dní (od právoplatnosti rozsudku); vo zvyšku uplatnených „úrokov“ (správne „úrokov z omeškania“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) žalobu zamietol a rozhodol tiež o trovách konania a to tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej, ktorá je povinná „nahradiť“ (tu správne „zaplatiť“) žalobcovi „trovy“ (správne „náhradu trov“) konania a právneho zastúpenia v rozsahu 29,48 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o výške náhrady trov konania (s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením súdu prvej inštancie, ktoré po právoplatnosti rozsudku vydá súdny úradník). Už na tomto mieste sa javí vhodné uviesť, že v poradí prvým rozsudkom súdu prvej inštancie (z 5. septembra 2016 č. k. 8C/163/2016-93) došlo k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu, Krajský súd v Trenčíne (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) však takýto rozsudok svojim v poradí prvým rozsudkom v tejto veci (z 28. decembra 2017 sp. zn. 27Co/32/2016) potvrdil len čo do zamietnutia žaloby na náhradu škody v sume 5 970,66 € a úrokov z omeškania viažúcich sa k takejto sume a vo zvyšku bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. V rozsudku právne odôvodnenom ustanoveniami § 3 ods. 1 písm. a/ a d/ a ods. 2, § 4 písm. a/ bodu 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 aj 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 a § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých

zákonov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. z.“) a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z. uviedol, že po skorších rozhodnutiach oboch nižších súdov predmetom sporu ostala len požiadavka na náhradu škody reprezentovanej od žalobcu vymoženými trovami exekúcie (odmenou súdnej exekútorky) a v prejednávanej veci neboli spornými zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu v podobe nezákonného rozhodnutia (až v dovolacom konaní a po vykonaní exekúcie zrušeného rozsudku Krajského súdu v Žiline z 11. januára 2012 sp. zn. 7Co/249/2011) a škody vo výške odmeny zaplatenej žalobcom súdnej exekútorky v rámci exekúcie vedenej na podklade takéhoto rozhodnutia, predstavujúceho právoplatný a vykonateľný exekučný titul; spornou však bola existencia priamej a nepretrhnutej príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Nebyť rozhodnutia, k exekúcii by neprišlo a preto podľa súdu prvej inštancie nešlo prisvedčiť obrane žalovanej, podľa ktorej žalobca mohol predísť vzniku škody dobrovoľným splnením povinnosti uloženej mu právoplatným a vykonateľným, neskôr ale zrušeným rozhodnutím, keď bolo logické bránenie sa ním splneniu povinnosti a využitie ním všetkých prostriedkov nápravy (ktorá snaha bola napokon korunovaná úspechom). Pre neochotu žalovanej plniť dobrovoľne sa táto dostala tiež so splnením žalobou vyžadovanej povinnosti do omeškania a to odo dňa nasledujúceho po obdržaní zástupcom žalobcu odmietavého stanoviska ministerstva spravodlivosti (v rámci predbežného prerokovania nároku), argumentoval tiež súd prvej inštancie, ktorý napokon rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i ďalších zmien a doplnení, ďalej tiež len „C. s. p.“) a vecne výpočtom pomerného prevažného čistého úspechu žalobcu v odôvodnení.

2. Odvolací súd na odvolanie žalovanej rozsudkom z 27. septembra 2018 sp. zn. 27Co/149/2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v súvisiacej časti o náhrade trov konania potvrdil podľa § 387 ods. 1 aj 2 C. s. p. ako vecne správny a vyslovil, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Nad rámec konštatovania správnosti a dostatočnosti skutkových zistení súdu prvej inštancie, vyvedenia ním tiež správneho právneho záveru o naplnení zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu a tiež riadneho a zákona zodpovedajúceho odôvodnenia jeho rozhodnutia (s ktorým sa tak bolo namieste stotožniť a v podrobnostiach naň odkázať), ako aj viacmenej teoretického rozboru odvolacích dôvodov spočívajúcich v nesprávnych skutkových a právnych záveroch súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C. s. p.) a tiež príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou sa zameral ako na analýzu príčin vzniku škody na strane žalobcu (kde zásadnou, rozhodujúcou a bezprostrednou príčinou ujmy vzniknutej žalobcovi bola existencia exekučného titulu, ktorý až po skončení exekúcie a vymožení o. i. aj odmeny exekútorky bol zrušený dovolacím súdom), tak aj na odvoláciu námietku zanedbaním žalobcom všeobecnej prevenčnej povinnosti podľa § 415 O. z. (tým, že nepodal návrh na odklad exekúcie, resp. že na základe už právoplatného a vykonateľného exekučného titulu neplnil dobrovoľne). Tvrdenie žalovanej o nepodaní žalobcom návrhu na odklad exekúcie nebolo pravdivým (návrh podaný bol, ale došlo k jeho zamietnutiu), žalobca oprávnené a legitímne očakával od štátu ako garanta spravodlivosti rozhodnutie, ktoré bude spĺňať atribúty zákonnosti a spravodlivého usporiadania vzťahov a za stavu podania oprávnenou návrhu na vykonanie exekúcie takmer hneď po uplynutí lehoty na plnenie aj od nej istú mieru zdržanlivosti (so zreteľom k podaniu dovolania) a prenášanie zodpovednosti za vzniknutý stav na žalobcu nie je udržateľné (a je i v rozpore s materiálnym ponímaním právneho štátu, akcentovaným tiež v rozhodovacej činnosti ústavného súdu).

3. Proti takémuto rozsudku podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dosiaľ v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu neriešenou a pre rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto veci nepochybne rozhodujúcou je otázka obmedzenia (alebo naopak neobmedzenosti) a danosti zákonného predpokladu zodpovednosti za škodu v podobe kauzality (priamej a nepretrhnutej príčinnej súvislosti) vtedy, ak do deja okrem primárnej príčiny vstupuje ďalšia právne kvalifikovaná a na vôli osoby volanej k zodpovednosti nezávislá skutočnosť (príčina), ktorá je pre vznik škody rozhodujúca (a bez ktorej by tak ako v prípade nezákonného rozhodnutia k škode neprišlo). Žalobca totiž sám neochotou dobrovoľne plniť na základe právoplatného a vykonateľného exekučného

titulu spôsobil vymożenie i trov exekúcie (odmeny exekútorky) a nemożnosť nazerania na ktorúkoľvek zložku sumy od neho vymożenej ako na bezdôvodné obohatenie (z ktorého dôvodu inak ani neuspel so skoršou žalobou proti exekútorky) a vznikajú tiež otázky, či je v právnom štáte žiadúce tolerovať správanie, ktorým sa nerešpektujú právoplatné a vykonateľné rozhodnutia súdov a či za spravodlivé usporiadanie vzťahov možno považovať znášanie nákladov exekučného konania takto vzniknutých štátom. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne rozsudok zmeniť a žalobu v tej časti, v ktorej požiadavka ňou nastolená ostala predmetom konania, zamietnuť.

4. Žalobca dovolací návrh nepodal.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti C. s. p. v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech boli vydané rozhodnutia oboch nižších súdov (§ 424 C. s. p.), a to za splnenia podmienky jej reprezentácie v dovolacom konaní určenou osobou (§ 429 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ C. s. p.) skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) predovšetkým, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Dospel pritom k záveru, že dovolanie treba považovať za prípustné (keď obdobne ako v niektorých skorších druhovo totožných veciach namieste je konštatovanie, že dovolací súd má síce vo veciach náhrady škôd vo všeobecnosti a škôd spôsobených pri výkone verejnej moci osobitne pomerne bohatú a v zásade i dostatočne konštantnú judikatúru, jej súčasťou však riešenie problému nastoleného dovolaním žalovanej dosiaľ nie je) a aj za dôvodné (to preto, že pri hľadaní objektívne uspokojivej odpovede na dovolaním nastolenú otázku treba za skutočné naplnenie materiálneho ponímania právneho štátu a spravodlivé pre všetky do sporu zapojené subjekty považovať práve riešenie ponúkané dovolateľkou a naopak odmietnuť jeho významový protiklad reprezentovaný opačným a prinajmenšom do istej miery zjednodušeným prístupom k problému oboma nižšími súdmi, najmä ale súdom odvolacím - ktorého právnym názorom bol v dôsledku kasačnej záväznosti jeho skoršieho rozhodnutia v tejto veci viazaný tiež súd prvej inštancie, pôvodne zastávajúci názor o nedôvodnosti žaloby).

6. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

7. Otázka nastolená dovolaním, teda otázka týkajúca sa podmienok za ktorých možno usudzovať na existenciu priamej a nepretrhutej príčinnej súvislosti medzi tzv. škodnou udalosťou (v podmienkach zodpovednosti štátu aj nezákonným rozhodnutím) a škodou a takto aj na existenciu jedného zo zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu na prvý pohľad nie je otázkou právnou, ale skutkovou, keďže to, či tu príčinná súvislosť je alebo nie je, je vecou skutkových zistení a teda procesu dokazovania. Takto by šlo o otázku principiálne z dovolacieho prieskumu či už na základe úpravy z § 421, ale aj § 420 C. s. p. vylúčenú, ak sa však otázka položí spôsobom obdobným tomu z dovolania v prejednávanej veci, teda kde (a či vôbec niekde) sú (treba hľadať) medze, za ktorými už o existencii potrebnej (opäť sa žiada zdôrazniť, že priamej a nepretrhutej) príčinnej súvislosti medzi celkom konkrétnou škodnou udalosťou a rovnako celkom konkrétnou škodou hovoriť nemožno, ide tu už o podmienky zadefinovania celkom nepochybne právneho pojmu príčinná súvislosť a takto i o riešenie právnej otázky s jej viacerými možnými (a z povahy veci si protirečiacimi) riešeniami.

7. Podľa § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím a podľa § 5 ods. 1 rovnakého zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

8. Podľa § 226 C. s. p. právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a

zásadnú nezmeniteľnosť rozhodnutia; podľa § 227 ods. 1 rovnakého zákona doručený rozsudok, ktorý nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný; podľa § 232 ods. 1 C. s. p. vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútiteľnosti zákonnými prostriedkami a napokon podľa odseku 2 ostatného z tu citovaných ustanovení ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Ekvivalentom takejto úpravy v podmienkach skoršej úpravy procesného práva (teda aj v čase nadobúdania právoplatnosti a vykonateľnosti neskôr zrušeného rozsudku voči žalobcovi ako povinnému, neskôr zrušeného v dovolacom konaní - pozn. dovolacieho súdu) boli ustanovenia § 159 ods. 1 a § 161 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/ 1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), podľa ktorých doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný a rozsudok je vykonateľný, len čo uplynie lehota na plnenie.

9. Podľa § 38 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších zmien a doplnení, platného a účinného do 31. marca 2017 (pred nadobudnutím účinnosti tzv. veľkej novelizácie Exekučného poriadku, vykonanej zákonom č. 2/2017 Z. z. - pozn. dovolacieho súdu) oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie. Ekvivalent práve citovanej úpravy v podmienkach Exekučného poriadku v znení zákona č. 2/2017 Z. z. potom obsahuje ustanovenie § 48 ods. 2 vety prvej zákona, o ktorom je reč, podľa ktorého exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nespĺnil to, čo mu exekučný titul ukladá.

10. Podľa § 415 O. z. každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí a podľa § 441 rovnakého zákona (inak ustanovenia nazvaného „Zavinenie poškodeného“) ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

11. Podľa § 451 O. z. potom kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (odsek 1) a bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (odsek 2).

12. Zo súboru práve odcitovaných ustanovení bolo namieste vyvodenie nasledovných záverov :

13. Príčinná súvislosť (kauzalita) medzi právnou skutočnosťou zakladajúcou nárok na náhradu škody (ktorou skutočnosťou podľa okolností prípadu môže byť konanie alebo i opomenutie škodcu, ale tiež nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, za ktoré zodpovedá štát) a škodou je nevyhnutným predpokladom existencie zodpovednosti, vždy tu však okrem logiky požiadavky na priamosť a nepretrhnutie príčinnej súvislosti treba mať na zreteli ako možnosť vstupu medzi tzv. škodnú udalosť a škodu buď súboru viacerých príčin (z ktorých len niektoré sú naozaj spôsobilé privodiť následok a u iných to tak nie), tak i inú možnosť plurality škodných udalostí aj následkov a (do tretice) tiež viacerých príčinných súvislostí. V takejto situácii samozrejme nepôjde vylúčiť (okrem stavu jednej škodnej udalosti, jedného následku a príčinnej súvislosti medzi nimi) ani stav zapríčinenia jednou škodnou udalosťou hneď viacerých následkov či naopak viacerých škodných udalostí spoločne zapríčínujúcich jediný následok.

14. Pri vyjdení z premisy celého práve naznačeného spektra možností v prejednávanej veci nešlo prehliadnuť to, že kým po vydaní rozhodnutia neskôr zrušeného pre nezákonnosť sa v čase medzi nadobudnutím právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia a jeho odstránením za pomoci mimoriadneho opravného prostriedku jednak bolo treba (zo strany osoby z rozhodnutia povinnej, teda žalobcu) zariadiť spôsobom predchádzajúcim prípadným škodám či tieto aspoň minimalizujúcim; predovšetkým ale po splnení povinnosti uloženej rozhodnutím (nerozhodno či dobrovoľne alebo nútene) a neskôršom zrušení rozhodnutia reprezentujúceho exekučný titul šlo priamu (neoddiskutovateľnú) príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vidieť len u súm rozhodnutí prisúdených [do ktorého rámca ale

môže spadať nanajvýš suma tzv. istiny s prípadným príslušenstvom a ďalšia suma náhrady trov tzv. základného (nachádzacieho) konania]. To ale naopak neplatilo u trov exekúcie, pri ktorých nešlo inak, než dať dovolateľke za pravdu v tom, že tu k existencii rozhodnutia, zrušeného pre nezákonnosť a zakladajúceho zodpovednosť štátu, pristúpila ďalšia škodná udalosť a to vedomé opomenutie žalobcu splniť povinnosť uloženú mu už právoplatným a vykonateľným rozhodnutím v lehote na to určenej (bez rizika vystavenia sa následku v podobe požiadavky osoby z rozhodnutia oprávnenej na donútenie k splneniu povinnosti exekučne), pričom nebyť takéhoto opomenutia, ani trovy exekúcie by nevznikli.

15. Rozlišovať pritom bolo treba medzi splnením povinnosti na zaplatenie súm prisúdených exekučným titulom neskôr zrušeným pre nezákonnosť, u ktorých konštatovaná nezákonnosť exekučného titulu spravidla spojená s potrebou uvedenia vecí do pôvodného stavu (rozumej pred splnením povinnosti) vedie k primárnej možnosti skoršieho povinného žiadať od oprávneného vrátenie plnenia (vydanie bezdôvodného obohatenia predstavovaného plnením na základe právneho dôvodu, ktorý odpadol) a sekundárne k prípadnej zodpovednosti štátu za škodu (pokiaľ by k vráteniu plnenia z dôvodov poškodeným neovplyvniteľných nedošlo alebo dôjsť nemohlo) a splnením inej povinnosti na zaplatenie trov exekúcie (odmeny súdneho exekútora), podmienkou nástupu ktorej je práve nesplnenie povinnosti uloženej vykonateľným rozhodnutím dobrovoľne. Hoci aj u druhej z tu zmieňovaných povinností sa vyžaduje prvotný predpoklad jej existencie v podobe vykonateľného rozhodnutia, v prípadoch druhovo totožných s tým v prednáväanej veci zrušeného (odstráneného) až po splnení povinnosti alebo jej exekučnom vymožení, rozhodne nie bagatelizovateľný právny rozdiel tu tkvie v tom, že kým u povinnosti prvej (na splnenie povinností uložených už v exekučnom titule) má z rozhodnutia povinný po vyčerpaní prostriedkov obrany voči vzniku exekučného titulu vrátane riadnych opravných prostriedkov obvykle len veľmi limitované možnosti, ako zabrániť jej splneniu, u povinnosti druhej je to práve on, kto na základe svojho rozhodnutia (pokiaľ pravda nejde o prípad jeho neschopnosti exekučným titulom uloženú povinnosť splniť) vytvára stav možnosti alebo naopak nemožnosti vzniku takejto ďalšej povinnosti a jej zodpovedajúcej ujmy vo svojej majetkovej sfére.

16. V takomto prípade a vo vzťahu k takto vzniknutej ujme potom nepôjde uvažovať len takpovediac binárne (1 škodná udalosť a 1 škoda), nakoľko súhlasiť treba s dovolateľkou nielen v tom, že priamou príčinou tejto ujmy (na trovách exekúcie) je nesplnenie povinnosti uloženej existujúcim a spôsobilým exekučným titulom zo strany povinného, teda jeho opomenutie správať sa spôsobom, aby takáto ujma nevznikla, ale tiež v tom, že de facto i de iure jediným prostriedkom spôsobilým vznik takejto ujmy odvrátiť je dobrovoľné splnenie povinnosti uloženej exekučným titulom (navzdory podržaniu si z neho povinným subjektívnych výhrad voči nemu a ďalšieho - možbyť aj úspešného, ako aj v tejto konkrétnej veci - brojenia proti nemu i za použitia dostupných mimoriadnych opravných prostriedkov), v neposlednom rade aj preto, že podľa úpravy v čase rozhodnom pre vedenie exekúcie proti žalobcovi z tejto veci bolo navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní vylúčené (§ 61 Exekučného poriadku v znení platnom a účinnom do 31. marca 2017 vrátane).

17. Práve uvedeným sa opisovaná situácia (pri vzniku ujmy reprezentovanej zaplatenými trovami exekúcie) líši od situácie pri splnení povinnosti uloženej neskôr zrušeným exekučným titulom, pri ktorej samo zrušenie titulu zakladá oprávnenie z titulu povinného požadovať od osoby z titulu oprávnenej vrátenie toho, čo bolo plnené a len ak takáto požiadavka z dôvodov skoršiemu povinnému nepričítateľných nebola (nebude) úspešnou, tiež nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci (proti štátu) a musí byť tak zrejmé, že v prípadoch, akým je aj tento, treba uvažovať tiež v intenciách aplikácie § 441 O. z. (čo sa ale nestalo).

18. Odvolacím súdom ponúkané riešenie nezohľadňujúce aj vyššie uvedené tak nešlo považovať za úplné ani objektívne uspokojivé a teda ani za výsledok správneho (úplného a na všetky aspekty problému pomýšľajúceho) právneho posúdenia veci. Dovolaciemu súdu preto neostávalo iné, než rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 C. s. p. zrušiť a podľa § 450 rovnakého zákona mu vec vrátiť na ďalšie konanie. V súlade s úpravou pojatou do § 449 ods. 2 C. s. p. pritom nepovažoval za potrebné zrušenie tiež odvolacím súdom potvrdeného rozsudku súdu prvej inštancie, keďže tu nebola (ani v čase začatia dovolacieho konania) splnená podmienka nemožnosti dosiahnutia nápravy inak než zrušením

rozhodnutí oboch nižších súdov.

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.